

”Nauruherätys!”

- mitä se oli?

Maassamme alkoi vuonna 1977 ”kaatamis- ja parantamisherätys.” Sitä kesti muutaman vuoden.

1995 alkoi ”Toronton nauruherätys.” Jyväskylän messuhallissa järjestettiin koulutuspäivät! Kanadasta, Torontosta oli kutsuttu kouluttajat. Koulutukseen osallistui lähes kaikki maamme seurakunnat ja osallistujia siellä oli noin 1000!

- Siellä uskovaiset alkoivat nauramaan. He nauroivat ”kuollakseen” aivan hillittömästi ja vääntelehtien lattialla. Jotkut pyörtyivätkin. Joku makasi lattialla tuntikausia hakaten käsiään. Joku murisi kuin karhu, joku karjui kuin leijona, joku örisi, joku röhki kuin sika jne. Monet eivät tuntikausiin kyenneet nousemaan ylös lattialta.

- Esiintynyttä naurua pidettiin ”Pyhän Hengen vaikuttamana pyhänä nauruna?” Kaikissa seurakunnissa naurettiin antaumuksella. Kaikki eivät siihen osallistuneet. Viime aikoina sitä ei enää ole juuri esiintynyt. Se on ilmeisesti loppunut!

Mieleeni on noussut kysymys: - Mille silloin oikein naurettiin?

- Mikä oli se asia, jolle silloin niin antaumuksella naurettiin?

Sellaisella nauramisella täytyy olla jokin syy! Ei ihminen pysty nauramaan tyhjälle asialle! -

Tätä asiaa tutkiessani siitä avautuikin yllättäen aivan uusi näkökulma:

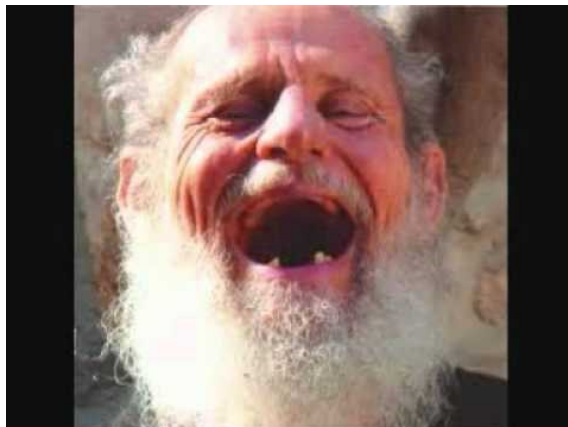
- Asia ei ehkä olekaan niin, kuin sitä on yleisesti on ymmärretty!

Ollaanko sitä naurettu oikealle asialle?

Entä jos asia onkin niin, että nauru olikin pimeyden henkien vaikuttamaa!

Jos me nauroimmekin Jumalalle!?

Pimeyden henkivallat kun olivat onnistuneet eksytyksen ensimmäisessä vaiheessa! Jumala oli silloin tietenkin epäonnistunut. - Siinä olisi ilmeinen syy nauramiselle!?

Tällaista asiaa ei Raamattu ainakaan entuudestaan tunne. Se olisi jotain aivan uutta! On tehty kaikenlaisia asioita Jumalan tahdon vastaisesti ja rikottu Häntä vastaa monin tavoin. Tämä meni jo yli kaiken muun.

Oliko se nauraminen todella suunnattu Jumalaa kohden?

- Nauramiseen täytyi olla jokin syy!

Jos minulle julkisuudessa yleisesti naurettaisiin, niin se olisi minusta pahinta, mitä minulle voidaan tehdä. Ilkeät ja pahat puheet eivät olisi sen rinnalla mitään!

Uskalsimmeko me, pimeyden eksyttäminä, nauraa maailmankaikkeuden Jumalalle!

Jos näin on, niin mitä Jumalan mielessä silloin liikkui! - Peittikö Hän kasvonsa näkemästä sitä. Vieläkö Hän silloinkin osoitti ymmärtämystä ja todellista rakkautta meitä langenneita ihmisiä kohtaan ja oli silloinkin vain tyyneesti hiljaa?

Saatana on röyhkeä ja taitavakin! - Pystyisikö se järjestämään tällaisen naurutilaisuuden, jossa uskovat nauravat omalle Jumalalleen? Kiero se ainakin on!

Saatana itse on jo tuomittu. Sen naurut on kohta naurettu. Se voi vain odottaa tuomionsa toimeenpanoa. Se tekee tietenkin kaikkensa tuomiopäivänsä siirtämiseksi.

Jumala on todella armahtava. Hän on voimallinen antamaan anteeksi pienet ja suuret synnit. Ei tämäkään olisi Hänelle ylivoimainen jos tämä nauruasias kohdistuisikin Häneen itseensä.

